

Daan Donkers

Van Jan Kranenbarg zijn verschenen

De vulkaanuitbarsting

De hygiënefreaks

De bizarre voorspelling

Het miljardairspel

Daan Donkers, de kandidaat

*Bezoek de website www.bravenewbooks.nl/jankranenbarg
voor meer informatie.*

Daan Donkers

Het team

Jan Kranenbarg

©2022 Jan Kranenbarg, Ede Nederland
Omslagillustratie: Jan Kranenbarg

ISBN: 9789464483055

Het enige echt waardevolle is

INTUÏTIE

De intuïtieve geest is
een heilig geschenk
en de rationele geest
haar trouwe dienaar

We hebben
een maatschappij geschapen
die de dienaar vereert
en het heilige geschenk
is vergeten

Albert Einstein
1879-1955

Proloog

‘Werd jij vroeger gepest op school, pap?’

Daan lag op zijn rug en rekte zich uitgebreid uit. Hij trapte de slaapzak met een paar wilde bewegingen weg en gaapte luidruchtig. Hoe vaak hoorde hij niet dat hij op zijn vader leek. Hetzelfde rode haar en een gezicht vol sproeten.

‘Natuurlijk,’ antwoordde zijn vader, alsof het vanzelfsprekend was en deed de rits van de tent een stukje open. Een vlaag frisse lucht kwam naar binnen en Daan kleepte zich snel aan.

‘Ik vind het niet leuk als ze me uitschelden.’

‘Ik ook niet, maar ik heb er mee leren omgaan.’ Hij trok zijn zoon onderuit en begon hem ongenadig te kietelen. Een paar minuten lang klonk er alleen gelach en rolden ze over elkaar heen als een paar speelse puppy’s.

‘Hoe dan?’

‘De natuur, jongen. Ik trok als kind steeds vaker de bossen in, weg van de pestende kinderen. Weg van alles. De natuur is mijn beste vriend geworden.’

Daan knikte, hij was ook steeds vaker in het bos te vinden. De dieren hadden geen oordeel.

‘Trouwens,’ zei zijn vader ineens geheimzinnig. ‘Ik heb nog een cadeau voor je.’ Hij grabbelde in zijn rugzak en had plotseling een zakmes in zijn hand.

Daan zette grote ogen op. Het was een prachtig, glimmend zakmes. Zo’n klassiek mes met een houten handvat waar je het mes simpel in kon klappen.

‘Je bent nu acht jaar. Dit is voor jou. Wees er voorzichtig mee.’

Daan pakte het aan alsof het kostbaarste geschenk van de wereld was. Het voelde geweldig. Hij prikte zachtjes met de punt in zijn duim en streek voorzichtig met zijn vingers langs de scherpe kant van het mes. Het was een echt scherp mes. Hij kreeg een kleur en er kwam alleen maar gemompel uit zijn open mond. Toen vloog hij zijn vader om de nek.

‘Bedankt, pap. Dit is het mooiste cadeau dat ik ooit heb gehad.’

‘Fijn, jongen. We zullen er later mee gaan oefenen. Nu moeten we opschieten anders zijn we te laat.’

Even later stonden ze buiten. Er waren nog een paar tenten te zien op de natuurcamping van het Nationaal Park de Hooge Veluwe, maar geen mensen. De andere kampeerders sliepen waarschijnlijk nog. Het was heel vroeg in de ochtend. De dauwdruppels glinsterden in het bleke zonnetje en uit hun monden kwamen kleine rookwolkjes. De ideale tijd om herten te spotten.

Daan volgde zijn vader het bos in en voelde regelmatig aan het mes dat in zijn zak zat. Straks gingen ze misschien wel houtsnijden of zo.

‘Zouden we een hert zien?’ fluisterde hij gespannen.

‘Misschien,’ zei zijn vader.

Ze waren nog maar net onderweg, toen ze kleine knorgeluidjes hoorden. Vlak voor hun neus liepen een stuk of zes kleine zwijntjes. Ze snuffelden aan alles waar ze liepen en zagen er schattig uit. Daan ging op zijn knieën zitten en stak zijn hand uit. Hij zou er wel een mee willen nemen.

‘Waar is hun moeder,’ fluisterde zijn vader en keek enigszins bezorgd om zich heen. Hij had het nog niet gezegd of er klonk een enorm gekraak en gesnuif achter hen. Ze schoten overeind en keken recht in de kleine ogen van een groot zwijn. De rookwolken die uit zijn bek kwamen, hadden meer iets weg van een stoomlocomotief. Daar was niets schattigs meer aan. Het wilde dier gromde en stond klaar om aan te vallen. De kleintjes moesten ten koste van alles beschermd worden.

‘Rennen, Daan!’

Ze renden en renden. Het wilde zwijn zat hen even op de hielen, maar gaf de strijd al gauw op om tevreden terug te keren naar haar gezinnetje. Het gevaar was geweken.

Daan en zijn vader hingen puffend tegen een boom om bij te komen. Ze keken elkaar aan en moesten lachen. Als twee vrienden liepen ze omarmd terug naar de tent. Morgenochtend was er weer een kans om een hert te spotten.

‘Ik ga me even douchen,’ zei zijn vader en pakte de toilettas en handdoek uit de tent. ‘Daarna gaan ontbijten en houtsnijden.’

Daan keek hem met glunderende ogen na. Wat een fantastisch idee was het geweest om een paar dagen te gaan kamperen. Samen in de natuur, samen lol hebben en samen houtsnijden. Dat laatste kon sinds vandaag. Hij wilde zijn zakmes pakken om het nog eens goed te bewonderen, maar greep mis. Wild voelde hij in alle zakken. Geen zakmes. Hij was het verloren. Tranen schoten in zijn ogen en hij keek wanhopig om zich heen. Hij was alleen. Helemaal alleen, zonder zakmes. Hij zou het wel uit willen schreeuwen van frustratie. Iets ergers had hij nog niet meegemaakt. Hoe kon dit gebeuren, hij had het nog geen halve dag in zijn bezit. Nogmaals voelde hij in alle zakken. Ergens in een hoekje misschien of een verborgen gaatje. Niets, helemaal niets.

Met pijn in zijn buik liep hij een stuk in de richting van het bos waar ze nog maar net hadden gelopen. Het mes kon natuurlijk overal liggen of ergens onder liggen. Wat moest hij doen? Hij keek achterom. Zijn vader zou misschien nog een kwartier wegblijven. Hij kreeg het benauwd bij de gedachte dat hij hem moest vertellen dat het mes was kwijtgeraakt. De eerste de beste dag al. Hij rende nu. Waarheen? Zijn leven stortte in elkaar. Hij bleef stil staan en sloot zijn ogen. Focus. Positief denken. Waar zou hij het mes verloren hebben? Hij pijnigde zijn hersenen. Diepe rimpels verschenen in zijn voorhoofd. Denk... denk... DENK.

Plotseling kwam een mist opzetten. Daan rilde en deed zijn ogen open. Weg was de mist. Dat was vreemd. Hij sloot zijn ogen weer en daar was de mist ook weer. Hij keek rond en zag de bomen als zwarte verticale strepen en de takken met bladeren als vage vegen in de lucht. Het leek een soort houtskooltekening. Hij zag het met de ogen nog steeds gesloten. Opeens zag hij tussen de zwarte bomen iets glinsteren. Er lag daar iets kostbaars, iets met een enorme aantrekkingskracht. Het was niet ver weg. In zijn droom liep hij erheen en ontweek simpel de zwarte bomen en de vage vegen. Hij liep in de houtskooltekening. Toen hij bij het glinsterende voorwerp kwam, kon hij niet geloven wat er op de grond lag. Zijn zakmes.

Hij opende hij zijn ogen. Weg was de mist. De bomen waren weer bomen en het blad was weer groen. Wat was er gebeurd? Wat had hij gezien? Zonder nadenken liep hij de weg die hij net in zijn droom had gelopen en ontweek simpel de bomen en takken. Hij stopte waar hij al eerder was gestopt. Op de grond lag zijn zakmes.

Hij heeft niet aan zijn vader verteld dat hij het zakmes even kwijt was. Ook later niet. En al helemaal niet op welke manier hij het had teruggevonden. Was het een droom geweest of een visioen? Misschien was het niet eens echt gebeurd. Hij dacht er niet te lang over na. Er waren te veel andere leuke dingen, zoals het snijden van een mooie punt aan een rechte tak. Samen met zijn vader.

1

De lange gang was schaars verlicht en zag er verlaten uit. Bijna onheilspellend. Jerry wierp een snelle blik op zijn horloge en liep gehaast verder. Geconcentreerd volgde hij de pijlen op de bordjes die aan het plafond hingen. Na de volgende bocht kwam hij abrupt tot stilstand en keek verbaasd op naar een militair, die strak in de houding stond voor de deur waar hij moest zijn. Zijn rijk gedecoreerd uniform, een lichtblauwe baret en witte handschoenen, maakten hem tot een perfect plaatje. Hij was overduidelijk iemand die met een grote onverschrokkenheid de deur bewaakte en zo te zien aan zijn strenge gelaatsuitdrukking, dulde de man geen enkele tegenspraak, in welke vorm dan ook. Jerry werd nauwgezet opgenomen en een paar kille ogen keken hem doordringend aan.

‘Naam!’ commandeerde de militair, op een manier zoals hij aan zijn soldaten een bevel zou geven.

Jerry rilde even en voelde zich onmiddellijk het verlegen jongetje op de middelbare school dat voor de rector moest verschijnen, omdat hij voor de zoveelste keer te laat was. Hij staaarde even naar de blinkende sterren op de schouders van zijn uniform en vroeg zich af of ze vanmorgen nog gepoetst waren. Plotseling zag hij het pistool dat in een holster op zijn heup hing. Hij omklemde zijn aktentas nog steviger dan hij al deed en slikte een paar keer voordat hij antwoordde.

‘Moore. Jerry Moore.’

De militair keek op een lijst en liep met zijn witte vinger langs de namen. Hij knikte ter bevestiging en opende de deur. ‘U kunt plaatsnemen op een van de stoelen langs de kant.’

Opgelucht stapte Jerry over de drempel. De laatste barrière was ook overwonnen. Vanaf het moment dat hij zich had gemeld bij de poort, had hij zich al vier keer moeten legitimeren en was zelfs eenmaal gefouilleerd. Veiligheid boven alles, was hier duidelijk het credo. Maar nu was hij er. Op tijd.

Binnen voelde hij direct een soort spanning, die zijn keel deed samenknijpen. Het was nog indrukwekkender dan hij zich had voorgesteld. Zijn collega's, die hier eerder waren geweest, hadden hem al lachend gewaarschuwd. De eerste keer in het Pentagon was zonder meer indrukwekkend. Deze ondergrondse ruimte was het militaire commandocentrum van de president van Amerika. Het was de ruimte met de beroemde rode knop. Hier werden oorlogen begonnen. Enigszins benauwd kuchte hij een paar keer, in de hoop niet al te veel aandacht te trekken.

Hij keek rond. Er zat niemand op de stoelen langs de kant. Hij koos een plek vanwaar hij goed zicht had op de zes grote videoschermen, die de achterwand geheel bedekten. Aan de tafel in het midden zaten de grote jongens. Hij herkende de adjunct-directeur Kensington en de brigadegeneraal Martinez, die speciaal voor deze gelegenheid nog eens extra scherpe punten aan zijn snor draaide. Verder waren het onbekenden voor hem, behalve natuurlijk zijn eigen baas, professor Harris. De professor was wat men vroeger een raketgeleerde noemde en tegenwoordig een ruimtevaartdeskundige. Zijn lange grijze haren en het uilenbrilletje op het puntje van zijn neus leken alle clichés over verstrooide professoren te bevestigen, maar niets was minder waar. Hij was een zeer intelligente en heldere wetenschapper met een enorme ervaring. Ze keken elkaar even aan in een blik van verstandhouding. Zij waren de aanleiding voor deze bijeenkomst.

De deur van het commandocentrum werd gesloten en het geroezemoes verstomde. Enkel het geluid van de ventilatoren was nog hoorbaar. Hij keek naar de adjunct-directeur, die als enige stond. Klaar om zijn welkomstpraatje te houden.

‘Welkom allemaal, op deze onverwachtse en verrassende bijeenkomst.’ Hij knikte naar professor Harris en wierp een vertwijfelde blik naar de enige persoon die op een van de stoelen langs de kant zat, alsof hij niet zeker wist of het de assistent van de professor betrof.

‘Speciaal welkom voor professor Harris en zijn collega Moore.’

Jerry knikte en prevelde een soort bedankje. Om niet uit de toon te vallen, had hij speciaal voor deze bijeenkomst een colbert aangetrokken en een stropdas omgedaan. Enigszins jaloers keek hij naar de professor, die het aan had gedurfd om simpelweg een zwarte coltrui te dragen. Op het werk droegen ze allebei een halflange witte jas. Niet dat ze zoveel op het laboratorium werkten. Het was een ingeslopen gebruik bij de NASA. Hij werkte er nog maar een paar maanden als onderzoeker en had dus nu al gescoord.

Een van de schermen lichtte op en liet een militaire parade zien. Dikke rijen soldaten marcheerden in strak gelid over een groot plein en werden op hun beurt gevolgd door indrukwekkende oorlogsvoertuigen, die glommen door het vele poetswerk. Op een hoge tribune keek de Iraanse president vol trots en met de hand op het hart naar het machtsvertoon van zijn land. Naast hem stond generaal Ahmadi die aan zijn weidse armbewegingen te zien, uitgebreid uitleg gaf over elk voertuig. Toen aan het eind van de parade een tientallen meterslange oplegger voorbijkwam met daarop een enorme raket, stopte het beeld.

‘Dit is de nieuwe langeafstands-raket van Iran,’ verklaarde de adjunct-directeur. ‘Ze hebben hem de naam Jericho 4 gegeven. Hij heeft een bereik van ruim tweeduizend kilometer en kan meerdere kernkoppen dragen.’

Jerry’s gezicht vertoonde onbewust een grimas. Hij wist alles van deze vijandelijk raket. Hier had hij de laatste weken zo hard aan gewerkt. De Jericho 4 was een knap staaltje techniek, maar zijn uitvinding voor een effectieve afweerraket was nog knapper.

Ze hadden zijn ontwerp bij voorbaat al omgedoopt tot de killer-raket. Vandaag kwam hij erachter of de naam terecht was gekozen.

De reacties aan de tafel lieten duidelijk horen wat men vond van de nieuwe raket. Generaal Martinez ging staan en je zag aan zijn strakke kaken dat het hem niet lekker zat.

‘Deze raket is een monster en vormt een wezenlijke bedreiging voor ons land en voor de wereldvrede. We moeten met een antwoord komen.’

Bewonderend staarde Jerry naar de punten van de snor van de generaal, die meedansten met elk woord dat hij er met zoveel kracht uitperste. De man was een karikatuur. Zijn blik gleed naar zijn eigen professor en hij lachte bij zichzelf. Het waren bijzondere mensen, ieder op zijn eigen manier.

‘Helemaal mee eens,’ antwoordde Kensington, ‘en dat brengt ons bij de reden van deze bijeenkomst. Professor Harris heeft een passend antwoord ontwikkeld. Iets waarmee onze afweerraketen dit monster sneller herkennen en daardoor effectiever kunnen neerhalen.’

De professor ging nu ook staan. ‘Waarvoor vooral dank aan mijn collega Jerry Moore, die het bijzondere stukje techniek heeft ontwikkeld.’

Alle ogen gingen nu richting Jerry. Hij ging staan en boog het hoofd toen er een bescheiden applaus klonk. Hij was trots op zijn uitvinding, maar het was feitelijk niets meer dan een intelligente sensor, die razendsnel zocht naar specifieke kenmerken van de vijandelijke raket.

Onbewust hield hij zijn aktetas dicht tegen zich aan, alsof hij het met zijn leven wilde beschermen. Daarin zaten de documenten, die zijn uitvinding tot in detail beschreven. Ondanks dat het in principe geheime documenten waren, die het gebouw van de NASA niet mochten verlaten, had hij ze toch voor de zekerheid meegenomen. Hij wilde goed beslagen ten ijs komen en een antwoord kunnen geven op elke vraag die ze maar konden verzinnen.

Hij ging weer zitten en voelde de spanning in zijn lijf toenemen.

Kensington kwam nu tot de kern van de bijeenkomst.

‘Vandaag gaan we testen of we dit monster inderdaad de baas zijn. Om exact tien uur wordt een internationale raket van onszelf gelanceerd. Uiteraard zonder lading.’

Jerry zag de generaal opveren en tevreden knikken. Dit was een kolfje naar zijn hand. Je spierballen laten zien en duidelijk maken wie de sterkste was, daar ging het om.

Op het tweede scherm kwam een vlakke in beeld, die de aanwezigen herkenden als de militaire lanceerbasis op de Marshalleilanden. Daar stond hun eigen raket, de zogenaamde Minuteman, die opgeofferd werd voor de test. Exact om tien uur werd hij gelanceerd en verdween, onder waarderend gemompel van de aanwezigen aan tafel, uit beeld. Onmiddellijk werd er overgeschakeld naar satellietbeelden, die de raket op zijn vlucht volgden.

Het derde scherm flitste aan. Het was luchtmachtbasis Vandenberg in Californië, waar een afweersysteem klaarstond met de hypermoderne killer-raket.

Glimlachend hoorde Jerry aan tafel het woord killer-raket mompelen. Zijn uitvinding was aan de beurt. Het ging erom spannen. Pas nu zou duidelijk worden of hij terecht de hemel in was geprezen. De grote raket zou met een snelheid van duizenden kilometers per uur naar beneden komen en met een enorme plons in de Stille Oceaan verdwijnen. Tenzij de killerraket eerder was. Zo’n onderschepping was heel lastig en werd wel eens omschreven als het uit de lucht schieten van een kogel met een andere kogel.

Het werd stil in het commandocentrum. Jerry hield zijn vinger tussen het boord van zijn overhemd en zijn keel. Even wat koele lucht. Hij had het warm en wreef met zijn klamme handen over zijn broek. Hij durfde zijn stropdas niet een stukje losser te doen. Niemand leek het warm te hebben. Hij fixeerde zich zo op de killerraket, dat hij opsprong van schrik op toen die plotseling werd afgevuurd. Iedereen stond nu en keek in spanning naar het scherm waar hun Minuteman net zichtbaar door de lucht vloog. De killerraket vloog er met een

snelheid van 26.000 km per uur naar toe, hopelijk om zich in de grote raket te boren. Het duurde een paar lange minuten. Niemand zei iets. Er was geen geluid van een explosie, maar een witte flits gaf aan dat het een succesvolle onderschepping was. De grote raket was uitgeschakeld. Het gevaar was geweken.

Onmiddellijk ging de telefoon en werd de succesvolle onderschepping bevestigd. Er brak een gejuich los, alsof er een lancering vanaf Cape Canaveral naar Mars had plaatsgevonden.

De generaal had een rood hoofd van opwinding en knikte waarderend naar de professor.

‘Mensen,’ maande Kensington iedereen tot rust, ‘dit mag wel een succesvolle test genoemd worden. Waarvoor hartelijk dank aan professor Harris en Moore.’

Weer klonk er een bescheiden applaus.

‘Deze nieuwe killerraket zal opgenomen worden in ons arsenaal en bijdragen aan veiligheid van ons land en de hele wereld. Verder iedereen bedankt voor de aanwezigheid en ik wil jullie op het hart drukken, dat alles wat hier is besproken of gezien, beschouwd moet worden als geheim.’ Natuurlijk besepte hij tegelijkertijd dat deze test boven de Stille Oceaan niet ongemerkt zou blijven. Dat was prima voor het machtsvertoon, als ze maar niet ontdekten hoe ze het geflikt hadden.

Jerry voelde zich fantastisch en leek te zweven. De professor had hem zelfs even omarmd. Hij was vijftwintig. Dit was zijn eerste baan en nu al zo’n groot succes. Buiten deed hij het bovenste knoopje van zijn overhemd los en trok met een resoluut gebaar de stropdas af. Hij voelde zich vrij. Lachend stapte hij in de auto en ging op weg naar huis. Het leven was prachtig. Succes op zijn werk en een prachtige vriendin die thuis op hem wachtte. Wat zou de reactie van Katarina zijn? Even sloot hij zijn ogen en dacht aan de hartstochtelijke omhelzing, die ongetwijfeld zou volgen op dit succes. Hij drukte het gaspedaal nog eens extra ver in, om snel bij haar te zijn. Hij kende haar nog maar een paar weken en was tot over zijn oren verliefd.

Zij zou zeker net zo blij zijn als hij, hoewel ze niet eens precies wist wat hij deed. Hij mocht niet zomaar vrijuit praten over zijn werk. Daarom was het zo fijn dat zij er was. Zij gaf hem de nodige ontspanning naast zijn stressvolle baan.

‘Als ik er niet was,’ zei ze vaak, ‘dan zat je dag en nacht achter de computer en zou je als een oude, knorrige vrijgezel sterven.’

Ze had gelijk, beseftte hij lachend. Zijn leven had een fantastische impuls gekregen met haar komst. Zomaar ineens had ze zijn pad gekruist. Als een engeltje dat uit de lucht kwam vallen. Wat een geluk. Hij lachte en opende de deur van zijn appartement in Washington.

‘Kat, ik ben er weer.’

Hij zou niet al te veel kunnen vertellen over de succesvolle onderschepping van de zogenaamde vijandelijke raket, maar iets... iets van het succes moest hij toch met haar delen. Hij liep de kamer in en bleef ademloos op de drempel staan. Hij moest een paar keer met zijn ogen knipperen om door te laten dringen wat hij zag. De tegenstelling met de gespannen sfeer in het commandocentrum kon niet groter zijn.

‘Kat,’ zei hij met een schorre stem en smeed de aktentas die hij de hele tijd zo krampachtig had vastgehouden in een hoek. Dit was nu even belangrijker. Ze stond voor het raam in een loshangend overhemd van hem. Eronder droeg ze enkel een wit slipje. Het kon haar blijkbaar niet schelen of ze van buitenaf te zien was en Jerry maakte zich er ook niet druk om.

Met trillende vingers peuterde hij aan de knoopjes van zijn overhemd. Het duurde te lang. De laatste paar knoopjes werden er wild afgerukt. Hij smeed de deur achter zich dicht en liep opgewonden naar haar toe.

‘Oh, liefste.’ Hij omarmde haar alsof ze elkaar maandenlang niet hadden gezien, terwijl ze vanmorgen nog samen hadden ontbeten. Ze rook zo lekker. Even stonden ze in stilte te genieten van elkaars warmte.

‘Wat het een succes, schat?’ fluisterde ze en beet zachtjes in zijn oorlel. Ze liet het overhemd over haar schouders zakken.

Jerry slikte een paar keer en hield haar nog steviger vast. ‘Oh, ja. Je had moeten zien hoe mijn killerraket zich in de grote raket boorde. Iedereen stond op en applaudisseerde.’

Ze kronkelde zich om hem heen als een erotische paaldanseres en loodste hem met zachte hand naar de slaapkamer. Op het nachtkastje stonden twee glazen champagne.

‘Ik wist dat het zou lukken. Je bent de beste raketgeleerde die er is.’

Even keek hij verstoord. Sinds wanneer noemde ze hem raketgeleerde? Maar de roes van de geslaagde test en haar wulpse bewegingen verdreven alle andere gedachten. Hij pakte het glas champagne aan en dronk het in één teug leeg.

‘Op de killer-raket,’ jubelde hij en viel achterover op het bed. Hij was onmiddellijk in een diepe slaap.

De verleidelijke glimlach op het gezicht van Katarina verdween. Ze ging naast hem zitten en tilde zijn arm omhoog. Toen ze hem losliet viel hij slap neer zonder enige verdere reactie. Ze knikte tevreden en liep nog steeds halfnaakt, naar de keuken. Zorgvuldig trok ze een paar rubberen wegwerphandschoenen aan. Ze liep terug naar de slaapkamer en pakte het lege champagneglas van haar vriend en dat van haarzelf. Nauwkeurig spoelde ze de glazen om met heet water. Vervolgens nam ze de champagnefles en schonk nog een beetje in het glas van Jerry. Ze plaatste het glas weer terug in zijn hand, waarbij de champagne eruit liep en op het bed een natte vlek achterliet. Haar eigen glas droogde ze af en zette het in de kast. Zonder haast trok ze haar eigen kleren aan en hing het overhemd van Jerry weer in de kast.

Glimlachend pakte ze de in de hoek gesmeten aktentas en zag tevreden dat de geheime documenten erin zaten. Ze liep ermee naar de tafel, draaide de lamp op de felste stand en begon de bladzijden één voor één te fotograferen. Over de slapende Jerry maakte ze zich geen zorgen. Hij zou zeker acht uur onder zeil blijven.

Jerry zou waarschijnlijk onmiddellijk vermoeden wat er was gebeurd. Ze verwachtte dat hij zich zo schaamde, dat hij dit voorval zou verzwijgen voor zijn baas. Het leek dus onwaarschijnlijk dat er een nader onderzoek zou komen, maar je kon niet voorzichtig genoeg zijn. Ze maakte een laatste kritische ronde door het appartement om haar vingerafdrukken weg te vegen en alle sporen die wezen op haar aanwezigheid te wissen. Met een laatste handkus naar haar vriend, verdween ze door de deur om nooit meer terug te keren.

2

Het was maar zeven minuten vanaf het vliegveld in Nice naar Monaco, maar Katarina Toussaint genoot elke keer weer opnieuw. Ze zette de headset op en stak haar duim op naar de piloot. De rotorbladen van de rood-witte helikopter begonnen langzaam te draaien, totdat ze niet meer afzonderlijk te zien waren en het motorgeweld alles overstemde. Er ging een rilling van genot door haar heen, toen ze recht omhoog opstegen. Dit was verreweg het fijnste moment in een helikopter. Ze vlogen langs de kustlijn naar de helihaven in Monaco. De Middellandse Zee zag er zoals altijd fantastisch blauw uit. Vooral begin mei leken alle kleuren en geuren opnieuw tot leven te komen. Ze snoof eens diep en was ervan overtuigd dat ze de zeelucht kon ruiken, maar het kon ook door haar intens verlangen komen. Ze miste Frankrijk enorm als ze voor een langdurige klus in het buitenland had gewerkt.

Nog volop nagenietend van de korte vlucht liep ze even later naar de taxistandplaats. Het getik van haar hoge hakken op het trottoir en het zwierige zomerjurkje, dat door de gele kleur haar bruine benen en armen zo accentueerde, gaven haar een aangenaam, sensueel gevoel. Ze gooide haar hoofd naar achteren en schudde even met haar donkere krullen. Heerlijk om weer thuis te zijn.

Ze stapte in de eerste de beste taxi zie ze zag.

‘Kasteel Fournier, alstublieft,’ zei ze zakelijk.

De taxichauffeur knikte en reed onmiddellijk weg. Hij wist uit ervaring dat de meeste klanten die naar het kasteel Fournier wilden, geen praters waren. Ze leken allemaal zo hun eigen problemen of

verlangens te hebben. Toch probeerde hij het elke keer. Hij was wel een prater.

‘Ik ben Andy, juffrouw. Tot uw dienst.’

Hij keek in zijn achteruitkijkspiegel en glimlachte naar haar. Ze glimlachte minzaam terug, maar zei niets.

‘Het is mooi weer vandaag, vindt u niet?’

Hij zag dat ze een paar oordopjes indeed en met haar hoofd meedeinde met de muziek die ze had opgezet. Hij zuchtte. Geen naam en geen praatje deze keer. Soms waren er klanten die hem wilden uithoren over de kasteelheer Fournier. Ze waren dan blijkbaar een beetje huiverig over de ontmoeting met zo’n rijk en invloedrijk iemand. Ze wisten niet of ze zich misschien op het ergste moesten voorbereiden?

Andy wist het ook niet. Hij had de kasteelheer zelf nog nooit ontmoet. Men zei dat het een steenrijke excentriekeling was, die zich zelden in het openbare leven vertoonde. De auto waarmee de man zich liet vervoeren was een zwarte Bentley met donkere ramen. Misschien was hij gewoon verlegen. Steenrijk zal in ieder geval wel kloppen, want hij bezat ook een luxueus hotel aan de boulevard in de binnenstad. Het twaalf verdiepingen hoge Fournier Hotel, herkenbaar aan de grote letter F op het dak. Er gingen praatjes rond, dat het niet de initiaal van zijn naam was, maar de F van francs. Dan zou het nu eigenlijk de E van euro moeten worden. Hij lachte in zichzelf om zijn eigen grap en stuurde nonchalant over de kronkelige bergweg richting het kasteel. Hoe vaak had hij deze weg al niet gereden. Zeker al tientallen keren. In het donker was het lastig rijden, omdat er geen straatverlichting aanwezig was, maar nu overdag, deels in de volle zon en deels in de schaduw van de bomen, was het een prettige rit.

Hij zette zijn ‘vrachtje’ af bij de entree en werd beloond met een royale fooi. De klanten die hij naar dit kasteel bracht, mochten dan weinig praten, maar ze gaven altijd een grote fooi. Aan geld leek het hen niet te ontbreken. Hij mompelde een ‘bonjour’ en verdween weer slingerend naar beneden.

De grote, houten deur van het kasteel zwaaide open en de vaste butler van Fournier wenkte haar naar binnen. Hij was een oude man, die er onberispelijk uit zag in zijn traditionele pak. Een echte Britse butler, compleet met zwart jacquet, stropdas en witte handschoenen, alsof hij zo uit de vorige eeuw was gestapt.

‘Hallo, James. Hoe gaat het?’

‘Prima, juffrouw Toussaint. Dank u wel. Heeft u een goede reis gehad? U kunt in de bibliotheek wachten. Ik zal meneer waarschuwen.’

Hij deed een stap opzij om haar binnen te laten. Katarina liep meteen de trap op naar de indrukwekkende bibliotheek en nam plaats in een van de twee klassieke fauteuils bij het raam. Dit was haar lievelingsplekje. Hier keek je uit over de mondaine binnenstad van Monaco met de talloze witte jachten in de havens en de glinsterend blauwe zee. Hier zag je Frankrijk op zijn mooist. Het kasteel was weliswaar eenvoudig, misschien zelfs een beetje somber met haar donkere stenen en het lag nogal afgelegen in de bergen, maar het uitzicht maakte alles goed. Dat was meer dan fantastisch.

‘Kat,’ klonk het achter haar.

Ze keek om en zag de glimlachende kasteelheer staan met open armen. Ze sprong overeind en omhelsde hem hartelijk.

‘Hallo, oom Bil.’

Hij lachte. Zij was de enige die hem oom Bil noemde. Hij kon het hebben van haar. Ze was zijn enige nicht.

‘Wat zie je er weer prachtig uit. Je straalt helemaal.’

‘Dat komt doordat ik weer in Monaco ben.’

Hij knikte begrijpend. Dit kleine dwergstaatje had veel te bieden en was niet alleen een toevluchtsoord voor rijke, oude mannen, die het laatste stukje van hun leven in luxe willen baden. Het was eveneens een geliefde badplaats, met de haven, het casino en de formule 1 stratenraces als grote trekpleisters.

Kat voelde zich hier helemaal thuis en genoot net zo van het bruisende leven in de stad, als van de rust hier op het kasteel. Als kind

had ze vaak bij haar oom op het kasteel gelogeed en toen haar ouders waren omgekomen bij een auto-ongeluk, had ze zelfs een periode hier gewoond. Ze was toen achttien jaar en hij was haar enige familie.

Ze konden het enorm goed met elkaar vinden en hij genoot zichtbaar van de verhalen die zij vertelde over haar bezigheden overdag en 's nachts. De Middelbare School had ze succesvol afgerond en ze wist nog niet wat ze verder wilde. Misschien een jaartje het avontuur opzoeken. Alles was mogelijk. Ze bruiste van binnen en wilde volop van het leven genieten.

Het duurde niet lang voordat ze in de gaten kreeg dat de gasten op het kasteel, op zijn zachts gezegd bijzonder waren. Het liep uiteen van sjeiks in witte gewaden tot hoge militairen vol gekleurde lintjes. Vaak werden de bezoekers begeleid door bewakers met zonnebrillen en oortjes. Het bracht Kat tot de onvermijdelijke vraag wat haar oom Bil eigenlijk voor een werk deed. Op een avond toen ze samen bij de open haard zaten met een glas rode wijn en James al naar bed was, leek het een uitstekend moment om te vragen naar zijn werkzaamheden.

Hij had haar aangekeken, alsof hij haar voor het eerst zag. Ze kon zijn gedachten bijna raden. Was dit zijn lieve nichtje of zat hij tegenover een volwassen vrouw. Hij koos blijkbaar voor de laatste optie, want hij begon te praten over de wereld, de politiek en het spel van de invloedrijke machtshebbers. Ze kon zich nog herinneren hoe vol vuur hij sprak over zijn rol op het wereldtoneel en hoe hij de toekomst voor zich zag. Een toekomst waarin zij misschien ooit een rol zou spelen.

Met grote ogen en warme wangen had ze zijn verhaal gehoord. Een verhaal dat zo uit een spannend boek leek te komen. Haar lieve oom bleek nog een andere kant te hebben en die liet hij nu zien. Het ging over de service die hij bood aan machtshebbers van over de hele wereld. Om die service te bieden en alle vragen te kunnen beantwoorden, had hij een wereldwijd netwerk ingericht. Een spionagenetwerk. Hoe was het mogelijk. Haar aardige, lieve oom leidde een spionagenetwerk. Hier vanuit het kasteel!

Ze onderbrak hem nergens en luisterde alleen maar. Toen hij klaar was en glimlachend de laatste slok wijn uit zijn glas dronk, zuchtte ze eens diep en keek haar oom vol bewondering aan. Wat een verhaal en in wat voor een wereld leefde hij. Hoe spannend zou het zijn om daar bij te horen.

Na een nacht woelen en draaien, smeekte ze hem om een baan in zijn spionagenetwerk. Hij legde uit dat het gevaarlijk werk was en maar al te vaak illegaal. Ze lachte het allemaal weg en was niet te stoppen in haar enthousiasme. Hij ging overstag. Nu, vijf jaar later, was ze een van zijn beste agenten.

‘Hoe was het in Amerika?’

‘Geweldig. Ik heb een echte raketgeleerde ontmoet, zoals je ze alleen in stripverhalen tegenkomt. Een professor met een wilde bos wit haar en een uilenbrilletje op zijn neus. Maar zijn assistent was een leuke vent. Ik ben een paar weken flink verwend.’

Ze moesten allebei lachen en gingen ontspannen zitten in de fauteuils. Hij opende het raam op een kier en stak een dikke sigaar op. Hij zag dat zijn nicht haar neus ophaalde en even leek het alsof ze er wat van wilde zeggen, maar toen pakte toch haar tas en haalde er een aantal documenten uit.

‘Zoals de klant wilde.’ zei ze. ‘Op papier en niet digitaal.’

Hij pufte een rookwolk richting het raam en zag dat de dikke walm door de kier naar buiten werd gezogen. Hij zou zijn sigaartje nooit opgeven, maar zijn nichtje hoefde er geen last van te hebben. Rustig bladerde hij door de documenten en begreep niet waar het over ging. Alleen de paar tekeningetjes over een raket snapte hij.

‘Het gaat over een uitvinding, die garandeert dat de nieuwe vijandelijke raket van Iran altijd neergehaald wordt.’ Even zag ze het trotse gezicht van Jerry voor zich. Ze schudde het beeld weg en glimlachte naar haar oom. Er was geen tijd voor gewetenswroeging.

‘Het is een zogenaamde killer-raket en de test die ze ermee hebben gedaan was succesvol.’

‘Gaan er nog problemen ontstaan?’

‘Nee, dat verwacht ik niet. Jerry zal teleurgesteld en verdrietig zijn dat ik weg ben. Natuurlijk zal hij onmiddellijk beseffen dat het om zijn uitvinding ging, maar het tegelijkertijd wijten aan zijn eigen naïviteit. Ik schat in dat hij zijn verlies waarschijnlijk zal slikken en er tegen niemand iets over gaat zeggen.’

Fournier knikte tevreden. Zijn klant zou tevreden zijn.

‘Goed gedaan, Kat.’

Taxichauffeur Andy die Katarina zo netjes had afgezet bij het kasteel, stond weer op zijn vaste standplaats bij de helihaven. Hij was degene die de meeste ritjes naar het kasteel deed. Dat wilde hij zo en elke andere chauffeur, die een klant voor het kasteel doorstuurde naar hem, kreeg de helft van de winst. Hij reed bijna geen andere ritten meer. Dat was ook de reden dat hij de knappe jongedame, die hij net had afgeleverd, herkende. Zij bezocht regelmatig het kasteel.

Hij pakte een notitieboekje uit het dashboardkastje en bladerde even tot hij bij haar bladzijde kwam. Na al die keren dat hij haar vervoerde en pogingen deed om een gesprek te beginnen, wist haar naam nog steeds niet. Maar de omschrijving was duidelijk. Knappe, wulpse vrouw van begin twintig met donkere krullen. Hij schreef de datum van vandaag erbij. Zijn opdrachtgeefster wilde weten wie het kasteel bezochten en wanneer. Ze was vooral geïnteresseerd in bijzondere mensen. Hij wist niet waarom en raadde er ook niet naar. Ze betaalde hem en daarmee was de kous af.

Dat niet iedereen zo zwijgend was als de onbekende jongedame, bleek vorige week. Een lange man met een weelderige bos bruin haar en een grote, klassieke baard stond ongeduldig te wachten bij zijn taxi. Hij was overduidelijk van het type playboy, dat hield van uitgaan en van geld uitgeven. Hij zag er chic uit in zijn dure kleren en met een echte Rolex om zijn pols. Het zal hem aan mooie vrouwen ook vast niet ontbreken. Het bijzondere aan die man was dat hij zichzelf graag hoorde praten. Bij hem hoefde hij niet te hengelen naar zijn naam. Omdat hij de hele rit aan de telefoon was en totaal geen moeite deed

om zijn stem te dempen, kon hij met gemak de verschillende gesprekken volgen. Hij praatte honderduit en zodoende wist Andy heel wat over deze man. Hij had blijkbaar iemand gevonden die de wereld zou veranderen. Hij omschreef hem als een regelrechte sensatie, zoals nooit eerder vertoond en raakte er niet over uitgepraat. Wie het wereldwonder was wist Andy niet. Wel de naam van de praatgrage playboy. Dat was Vince Durand.

3

De drie mannen die in een militaire pas de lobby van het Fournier Hotel binnenmarcheerden, zouden zomaar broers kunnen zijn. Kwam het niet door hun grijze kostuums met zwart overhemd, hun baarden en de donkere zonnebrillen, dan was het wel de ijzige kalmte waarmee ze constant om zich heen keken, alsof achter elke hoek gevaar dreigde.

‘Wij hebben een afspraak met de heer Fournier.’

‘Wat is uw naam, meneer?’ vroeg de receptioniste, duidelijk niet onder de indruk van deze imponerende delegatie.

‘Ahmadi,’ fluisterde een van de jongere mannen, alsof niemand de naam mocht horen.

Ze keek in de computer. ‘Twaalfde verdieping, meneer. Er loopt iemand met u mee.’

Ze keek hen nieuwsgierig na totdat ze alle drie in de lift stonden, nog steeds met de zonnebrillen op en speurend naar mogelijk gevaar. Haar collega in de lift stak zijn hand op naar haar en drukte op een knopje in de wand. De liftdeuren sloten zich. Louise keek nogmaals in de computer en zag dat er gereserveerd was voor een delegatie uit Iran. Behalve de naam werd er verder niets vermeld. Vluchtig keek ze om zich heen en pakte ongemerkt een klein notitieboekje uit haar borstzak. Ze schreef bij de datum van vandaag dat een Iraanse delegatie een afspraak had met meneer Fournier en gaf zelfs kort aan hoe het driemanschap er uit zag. Haar opdrachtgeefster wilde het liefst weten wat ze kwamen doen, maar dat kon ze niet zomaar vragen. Ze moest hier maar tevreden mee zijn.

De lift stopte onverwachts op de tiende verdieping, wat een reactie ontlokte bij een van de drie mannen. Hij stak de hand in zijn colbert en keek gespannen naar de liftdeuren. Hij was de jongste, die ook de naam van zijn baas had gefluisterd bij de receptie. Hij was het meest ongedurig, alsof het zijn eerste klus in het buitenland was. Het leverde hem een kleine terechtwijzing op van zijn collega.

‘We gaan nu naar de privévertrekken van meneer Fournier,’ zei de liftboy en legde zijn vlakke hand op de identiteitslezer. De lift ging verder naar de twaalfde.

‘Generaal Ahmadi,’ klonk het meteen toen de liftdeuren openschoven. ‘Uw komst was al aangekondigd.’

‘Meneer Fournier.’ De generaal glimlachte en stak hartelijk zijn hand uit.

‘Kom,’ zei Fournier. ‘Laten we op het strand gaan zitten.’ Hij sloeg zijn arm om de schouder van de generaal, alsof ze al jaren de beste vrienden waren.

De generaal lachte hardop. Hij hield van deze excentriekeling, die niet scheen te weten wat hij met zijn geld moest doen. Hij wist wat er nu ging komen. De twee bewakers die nog niet eerder in dit hotel waren geweest, fronsten hun wenkbrauwen bij de gedachte aan een strand op de twaalfde verdieping.

Fournier opende de twee klapdeuren en ze kwamen in een soort sluis terecht, met aan de andere kant eveneens twee klapdeuren. De bewakers keken verbaasd naar de bezem in de hoek en vervolgens naar het gele zand op de vloer. Het schuurde onder hun schoenen. Met het openen van de andere klapdeuren, waaide een zwoele zeewind de sluis in, samen met wat geel zand.

Ze stonden op de drempel van een inpandig terras van zeker een meter of twintig breed en zes diep. Op de grond lag een dikke laag geel zand, waarin zelfs kleine schelpen aanwezig waren. Het enige dat ontbrak aan dit strand was een echte branding, verder was het ingericht als een strandplek met verschillende zitjes en af en toe een palmboom in een grote pot. De muren waren grotendeels bedekt met

bamboe, zodat je je waande op een beschutte plek op het strand aan de Middellandse Zee.

De twee onwetende bewakers keken elkaar aan en hoefden niets te zeggen om te weten hoe bizar ze dit vonden.

‘Vergeef me deze buitengewone luxe, heren. Tussen alle badgasten aan het echte strand zie ik mezelf niet zitten. Toch heb ik ook af en toe behoefte aan een zonnige stranddag. Een dagje relaxen. Zie het als de gekte van een oude man en geniet ervan.’

Toch was het iets meer dan alleen luxe. Het was zijn manier om het ijs te breken met de opdrachtgevers, zijn klanten. Deze delegatie uit Iran waande zich misschien op vijandelijk terrein. Die argwaan verdween grotendeels bij het zien van zo’n buitenissig strandterras.

Fournier ging ze voor naar een gezellig zitje met een grote blauwe parasol erboven. Het gekrijs van de meeuwen, die zelfs op deze hoogte vlogen en het geroezemoes van het strand en de haven, maakten de illusie compleet. Ze zaten op het strand en het hotel was verdwenen.

Er verscheen een jongeman om de bestelling op te nemen. Hij was geheel in stijl gekleed in een korte broek en wit hemd met korte mouwen. Het werkte aanstekelijk en het duurde nog geen tien minuten of de colberts hingen over de stoelleuning en de schoenen stonden onder de tafel. Er klonk regelmatig gelach. Een van de mannen droeg zichtbaar een schouderholster met een pistool. Fournier zat er niet mee. Ze wisten allemaal dat ze het hotel niet meer zouden verlaten bij een onvoorziene schermutseling. Hij keek naar de camera’s aan het plafond.

‘Ter zake,’ zei Fournier en lachte in zichzelf bij het zien van al die blote voeten in het zand en de wriemelende tenen. Wat een tegenstelling. ‘U heeft een nieuwe langeafstandsraket ontwikkeld, de Jericho 4 en u heeft gevraagd of ik wilde uitzoeken hoever de Amerikanen zijn met de onderschepping ervan.’

De generaal knikte bevestigend, zette zijn Mai Tai cocktail, met een schijfje kiwi op de rand, op de tafel en ging zichtbaar rechterop zitten.

Hij keek wat vertwijfeld naar zijn voeten en trok zijn schoenen snel aan. Zakendoen was een serieuze zaak.

Fournier zag het tevreden aan. Zijn strandje was de investering dubbel en dwars waard.

‘Vorige week hebben de Amerikanen in de Stille Oceaan een succesvolle test uitgevoerd. Met een zogenaamde killer-raket hebben ze een testexemplaar van de langeafstandsraket neergehaald. Het was in een keer raak.’

De generaal zuchtte. Hij had niet anders verwacht.

‘Ze hebben onlangs een jong genie aangenomen, ene Jerry Moore. Hij heeft een nieuwe techniek ontwikkeld, gebaseerd op slimme sensoren.’ Fournier hield even stil om de spanning wat op te voeren. ‘En die techniek heb ik hier op papier.’

De generaal sprong op en pakte de documenten aan. Hij bladerde ze vluchtig door en gaf ze vrijwel onmiddellijk aan zijn deskundige. Pas toen die tevreden knikte, ging hij weer zitten.

‘U heeft het weer geflikt,’ sprak de generaal bewonderend en overhandigde Fournier een koffertje, die het ongeopend naast zich neerzette. Hij wist dat het afgesproken bedrag erin zat. Wederzijds vertrouwen was de basis. De zakelijke kant van de bijeenkomst was afgesloten. Ze bestelden nog een drankje en bewonderden de grote jachten die de haven in- en uitvoeren.

‘Zijn er misschien nog andere wensen die ik voor u kan vervullen?’ vroeg Fournier met een vriendelijk lach. Hij was een op en top dienstverlener op alle gebied. Het kon hem niet gek genoeg zijn. Het naar de zin maken van machtige mensen levert op een gegeven moment ook macht bij jezelf op. Dat was zijn ervaring van vele jaren. Geen vraag was hem te veel of ongepast.

Met een kleine handbeweging stuurde de generaal zijn beide kompanen weg.

‘Ik zie jullie morgenochtend weer.’

Vervolgens keerde hij zich vol verwachting naar Fournier en sprak zachtjes zijn wensen uit. Hij wist dat hier in Monaco bij deze man alles mogelijk was. En alles strikt privé, daar kon hij op vertrouwen.

Toen ook de generaal was vertrokken, liep Fournier, nog steeds op zijn blote voeten, naar de rand van het terras. Een kleine balustrade was de enige bescherming tegen een dertig meter diepe afgrond. Hij staarde naar de haven waar zijn witte jacht de ‘Katarina’ lag. Met een verrekijker kon hij hiervandaan de naam op de zijkant lezen. Vanzelfsprekend had hij het jacht vernoemd naar zijn lievelingsnicht. Op een avond hadden ze haar samen gedoopt met de beste champagne die in Monaco te koop was. Eén fles hadden ze tegen de romp van het jacht gegooid en één fles hadden ze samen leeggedronken. Hij dacht er met plezier aan terug en had zich verbaasd hoezeer Kat op hem leek. In alles. Hoewel de trainingen in Tsjechië die hij voor haar had gekozen, zeker hadden bijgedragen aan haar kwaliteiten. Ze had zichzelf leren verdedigen en kon nu omgaan met de meeste wapens. Hoewel haar belangrijkste wapen haar charmes waren. Ze had een natuurlijk talent om haar charmes op de juiste manier en op het juiste moment in te zetten. Hij lachte hardop als hij dacht aan de vele jongemannen, die regelmatig achter haar aan liepen. Ze kon ze allemaal de baas.

Wereldwijd had hij twaalf agenten tot zijn beschikking. Wat men maar wilde weten, hij kon het regelen. Was het niet legaal, dan maar illegaal. Kon het niet op een makkelijke manier, dan maar de hardhandige variant. Het kostte soms behoorlijk wat tijd omdat er geïnfiltreerd moest worden, maar al met al had hij een tevreden klantenbestand. Met inlichtingen verstrekken aan schurkenstaten, zoals Iran, had hij totaal geen moeite. Ook niet wanneer er illegale praktijken op nagehouden werden. Liever geen slachtoffers, ook al was dat soms onvermijdelijk. De inlichtingenbureaus van overheidswege, zoals Interpol, de CIA en de andere Geheime Diensten wereldwijd, waren beperkt in hun activiteiten door allerlei wettelijke regels. Hij kon als vrij man altijd de juiste inlichtingen vergaren, ook